

Beste lezers van onze Nieuwsbrief,

Hierbij alweer de laatste Nieuwsbrief van dit jaar, maarrrrrrr in Januari zijn we er weer hoor. Mochten jullie ook een mooi verhaal hebben of graag iets willen delen met een ander zien wij dat graag tegemoet.

Hieronder het verhaal van Jacqueline wat ze graag met iedereen wil delen.

Guyana: 'n land apart!

Tja, daar zit je dan in Frans-Guyana, Zuid-Amerika!

Het is hier absoluut "geen feestje" maar voor Zuid-Amerikaanse begrippen hebben we het niet slecht. We hebben 2, 6 of 8 persoons cellen. Bij aankomst kom je eerst in een 6 persoons cel. "Gezellig" met al die verschillende culturen...Guyanees, Brits-Guyanees, Surinaams, Braziliaans...en dan heb ik het nog niet over de mixies. Mijn voorkeur gaat uit naar de Brazilianen; die zijn niet bang en hebben het altijd over hun "corazon". Bovendien zijn ze redelijk goed ontwikkeld. Dat kun je van vele andere culturen niet zeggen. Ik ben geen racist hoor maar er lopen hier karakters rond...maar dat willen jullie allemaal niet weten. De Fransen regeren hier. Het was "even" wennen maar ik ben nu na 8 ½ maand toch redelijk geïntegreerd al zeg ik het zelf. Als enige blanke is het niet makkelijk hier. In één van de culturen vinden ze het namelijk leuk om te "spelen" met de blanke vrouw. Ik noem het mindgames. Maar goed, diegene die me het meeste dwars zat is gelukkig vrijgekomen en sinds die dag groeit mijn zelfvertrouwen weer! De activiteiten die ik hier heb zijn: nailessen en borduren, 1 ½ uur sport (fitness) per week, 3 uur franse les en 1 x 14 dagen de kerk.

Dan komen er wat mensen van een kerk waaronder een Pater. We zitten in een kring, bidden, zingen en praten. Nooit gedacht dat ik mijn positiviteit nog eens uit de bijbel zou halen. Maar het helpt! Op de één of andere manier geeft het me kracht en rust. En dat heb je nodig als je je "niet rustig" voelt. Bovendien is er geen continent zó gelovig als de Zuid-Amerikanen. Vooral Brazilië met z'n hoge criminaliteits percentage. Ongelofelijk schijnheilig voor Nederlandse begrippen. We beroven een bank maar slaan eerst een kruisje...Het duurde ook even voor ik doorhad hoe onderontwikkeld deze mensen zijn, want ze zijn n.l. sluw, heel sluw! Ze hebben vaak nog nooit gewerkt, laat staan een scholing gehad. Velen zijn analfabeet. Ik zat op het politiebureau met 'n rasta, twee hele dagen. We sloten "vriendschap" en beloofden elkaar te schrijven. Wat bleek? Hij kon niet schrijven! Triest maar waar. Dat hebben we wel: mannen, aan de andere kant van de muur!! We kunnen schreeuwend of schrijvend contact hebben. Als we naar "school" gaan zijn alle vrouwen nerveus. De surveillanten doen erg hun best om ons gescheiden te houden. Stel je toch eens voor dat je een man ziet....Maar hoe ze ook hun best doen, af en toe zien we ze toch! En dan is de boot aan.

Over het eten heb ik niets te klagen. Twee keer per dag een warme maaltijd. Veel bonen en weinig vitaminen dat wel, maar we "leuken het op" met artikelen uit de "kantine" (de winkel). Wat

je hier vooral in huis moet hebben is: geduld, emmers vol geduld, anders kun je het wel schudden. Zeker een werkpuntje voor 'n dame als ik, altijd ff snel nog dit of dat doen. Ik weet nu wat "hangen" is, stil worden, heel stil! Niet te vriendelijk, want hier draait alles om "wat heb je voor mij" of "wat kun jij voor me doen". En wie vandaag je "vriend" is kan morgen wel je "vijand" zijn. Vooral als enige 'whity' ben je de eerste maanden een kwetsbaar punt. Het is een soort 'university' voor mij. Ik studeer 'sociologie, talen en cultuur'. Daarnaast volg ik de cursus "how to become a bitch".

Alles gaat hier erg traag, trager dan traag. Dat hoort bij het continent denk ik. Soms duren de dagen erg lang. We "werken" op cel, dat wil zeggen: haken, borduren of tekenen op stof. Ik heb een tijdlang "designs" getekend, gehaakt en geborduurd in ruil voor vers fruit. De mensen die bezoek ontvangen krijgen namelijk tassen vol fruit. Hmmm, vitamientjes.

Ook is er een afgeschermd gedeelte; 3 cellen, 'n grote keuken en 'n tuintje voor de zwangere dames of dames die bevallen zijn. Momenteel is er 1 schattige baby hier en ik heb gelezen dat ze die 18 maanden bij zich mag houden. Gisteren ben ik dus op "kraambezoek" gegaan met een teil vol vitamientjes. Wat een poepie! De vrouwen hier zijn alleen een unit als er iets gebeurd. Als er bevallen moet worden of bijvb. als iemand iets in de fik steekt. Dan wordt er met blikjes op de deuren gerammeld en iedereen roept om de bewaarders. Vaak zijn ze niet erg vlot maar ook dat hoort bij het klimaat.

Er zijn hier 22 cellen voor de vrouwen maar ze zijn druk aan het bijbouwen. We zitten hier met ongeveer 50 vrouwen, boven en beneden. We draaien aparte "promenades" (lucht) bij gebrek aan personeel. Wel hebben we een vriezer, gekregen van de kerk, zodat we allemaal ons eigen flesje koud water hebben als het niet gestolen wordt... wel oppassen dat het geen ijs is...want ook hier kunnen bepaalde dames uit hun dak gaan. Jaloezie is hier heer en meester! Tijdens de promenades hangt cultuur bij cultuur. Dus een groepje Brazilianen, een groepje Brits-Guyanezen etc,etc.

Ik hoor (eindelijk) bij alle groepjes nu. Ik probeer altijd mijn aandacht te verdelen over alle groepjes en ik spreek een vreemde taal: een mix van Frans, Portugees en Taki Taki. Maar we kunnen communiceren en dat is het belangrijkste.

Vandaag heb ik een uurtje gewerkt. Veel werk is er niet voor de vrouwen maar toch brengt het geld in het laatje. Er is weer een hoogzwangere dame, nog even en we hebben twee baby's hier, dat geeft ons dames een heel ander gevoel! Goed, dit was het voor nu. Ik ga mijn best doen voor een tweede artikeltje. Voor iedereen die dit leest: sterkte en kop op, aan alles komt een eind.

Groetjes Jacqueline

Even een mopje.....

Er komt een man bij de dokter met een briefje en daarop staat : Ik kan niet praten.

Oke, zegt de dokter, leg uw hand maar op tafel. En dat doet de man.

De dokter pakt een grote hamer en slaat op de hand van de man. AAAAAAAAAA roept de man.

De dokter zegt: Goed zo.....morgen leren we de B.

Ingezonden brief door Edward.

Hallo lotgenoten,

Mijn naam is Edward (36) en ik zit sinds 2005 vast in Alabama, Verenigde Staten. Ik schrijf dit berichtje omdat ik mijn ervaring met de WOTS graag met jullie wil delen. Of beter gezegd, mijn gebrek aan ervaring met de WOTS-procedure. In 2005 ben ik betrokken geweest bij een dodelijk ongeval en na 16 maanden voorarrest ben ik tot 30 jaar veroordeeld. Dit ondanks een goed betaalde advocaat. Maar zoals jullie misschien zelf wel al ervaren hebben, werken die niet zo hard wanneer ze door hebben dat je familie 8000 km verder op zit. Doordat de WOTS-procedure geen 100% - terug - keer - garantie geeft, heb ik ervoor gekozen om eerst de appeal-procedures te doorlopen om zo misschien wat van die 30 jaar af te krijgen in plaats van mijn appeal rechten op te geven om zo met de WOTS te beginnen. Dit kostte mij uiteindelijk 4 jaar en helaas zonder resultaat. Achteraf gezien was dit misschien een dom plan, maar dit leek mij met de beschikbare informatie die ik had, het beste. In de rechtsbibliotheek die we hier hebben heb ik nooit iets over de WOTS kunnen vinden. In augustus 2010 heb ik daarom voor het eerst hier bij de gevangenis autoriteiten geïnformeerd wat de juiste wijze was om de WOTS-aanvraag te doen. Het bericht dat ik toen terugkreeg was dat de "Classification Specialist (zo noemen ze een case-manager hier) geen idee had waar ik het over had. Na een persoonlijk gesprek met haar heb ik het een en ander duidelijk proberen te maken. En ze had geen bezwaar dat iemand van het consulaat contact met haar opnam. Na enige maanden leek het erop dat de procedure op de goede weg zat. Via het consulaat heb ik gehoord dat zowel Justitie in Nederland als hier in de VS. van het verzoek op de hoogte zijn. Maar na een jaar heb ik zelf nog nooit een officieel document gezien of zelfs maar ingevuld. Het consulaat is redelijk behulpzaam geweest, maar zegt steeds dat ze aan de zijlijn staan. En de procedure iets is tussen de autoriteiten hier in Alabama en Nederland. Niemand kan mij precies vertellen wat de status van de procedure is en of de WOTS-aanvraag nu officieel is of nog steeds in de aanloopfase. Ik vind het heel vreemd en onbegrijpelijk dat mijn familie, mijn advocaat en ik zo moeilijk informatie over het proces kunnen krijgen. Ik heb nog openstaande boete's en restitutiekosten die betaald moeten worden en daar werk ik nu aan. Hopelijk komt er zo snel weer beweging in de procedure. Mijn vraag is of iemand vergelijkbare ervaringen met een WOTS aanvraag in de VS heeft of tips ? Voor zover ik weet ben ik de enige (en eerste?) Nederlander die vanuit de staat Alabama de WOTS-aanvraag doet.

Officieel mag ik niet met mede-gevangenen schrijven, maar een berichtje via Sandra van Support for Justice komt via de gebruikelijke weg wel bij mij terecht.

Houd moed en laat de leeuw niet in zijn hempie staan !!

Edward.
"Limestone C.F."
Harvest, Alabama,

Liefde is zo mooi !!

Wij zijn trots en blij dat we iets heel moois met jullie mogen delen in deze nieuwsbrief. Martin is ook een tijdje van huis weg geweest. Hij in Zweden, zij in Nederland. Afgelopen mei kwam Martin weer thuis en nu laten Martin en Els ons zien dat liefde wint! En dat echte liefde vele stormen kan doorstaan. Support for Justice wenst Martin en Els heel veel geluk, gezondheid en een liefdevol leven met elkaar toe. Lang leve het bruidspaar!

Lange tijd
waren we ver uit elkaar.
De één hier,
de ander daar.

Maar al snel wisten wij,
dit is niet voor even...
Wij willen voor altijd samen zijn,
in tijden van geluk, liefde, verdriet en pijn.
Dus wij hebben besloten
elkaar het JA-Woord te geven.

Wij, Support for Justice komen in januari 2012 weer met onze volgende Nieuwsbrief.
Wil je ook graag iets kwijt in onze Nieuwsbrief laat het ons weten voor 15 December 2011.

Stichting Support for Justice, Postbus 2169, 7900 BD Hoogeveen.

info@supportforjustice.nl